

Illustrissimi

Galleria del Novecento di Nello Ajello

A legkiválóbbak

Nello Ajello huszadik századi arcképcsarnoka

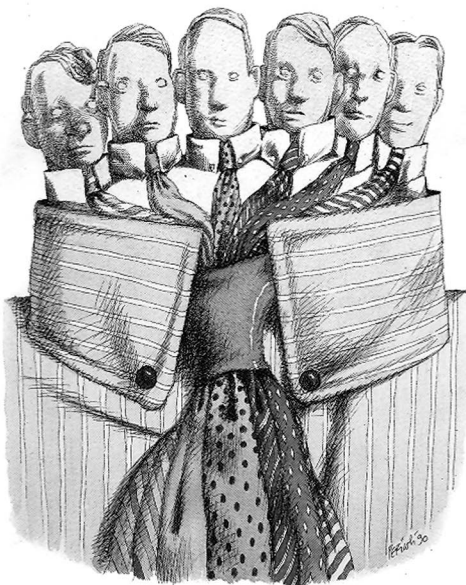
Illustrissimi. Galleria del Novecento di Nello Ajello, editori Laterza, è il racconto, e al contempo la identificazione, del tracciato umano, civile, culturale, della presenza, e del ruolo via via assunto ed esercitato, da parte degli intellettuali dello scorso secolo, fino all'incipiente Duemila, laddove con questo vocabolo si vuol intendere, fermare, sul filo della scrittura, la funzione precisa e impegnata, di questa figura, forse unica e irripetibile, all'interno della società italiana. Tutto, la gestualità e il comportamento, i risvolti ironici e talvolta umoristici, le indiscrezioni e talvolta un inguaribile narcisismo, può concorrere in modo più o meno decisivo, alla nascita e alla prosperità del personaggio, al quale Ajello sottrae, con gradevole grazia stilistica e forte potenziale di disegno caratteriale, talune fragilità o debolezze, che fanno da legittimo contrappunto alla convalida di un protagonismo vissuto e consumato in vari modi, secondo la propria personalità e il proprio ruolo nella quotidianità della vita. E allora, senza alcun sussiego, ecco affacciarsi alla ribalta, fra i tanti, Andreotti e Arbasino, Bassani e Bobbio, Brancati e Campanile, Mario Soldati e Umberto Eco, Renato Guttuso e Pietro Ingrao, Longanesi e la Ortese, Domenica Rea e Scalfari, Togliatti e Troisi, Trombadori e Villaggio: non una galleria anonima, bensì uno studio caratteriale, come si diceva, arricchito di una aneddotica che diventa storia, materiale indispensabile per meglio definire il ruolo e la funzione dell'intellettuale tanto spesso definito, dal reazionarismo di ogni tempo, come soggetto utile in ogni stagione – che invece fa parte della vita e della storia del nostro paese, con indiscutibile convalida di presenza.

Walter Mauro

Illustrissimi, Galleria del Novecento, by Nello Ajello (Laterza), is a story of the historic roles played by Italian intellectuals in the 20th century. Ajello elegantly traces the humor, narcissism, fragility and weaknesses of a gallery of famous Italians: Andreotti and Arbasino, Bassani and Bobbio, Brancati and Campanile, Mario Soldati and Umberto Eco – among many others. Ajello's character studies are carefully developed and richly supported by anecdotes.

NELLO AJELLO ILLUSTRISSIMI GALLERIA DEL NOVECENTO

EDITORI  LATERZA



A legkiválóbbak. Nello Ajello huszadik századi arcképcsarnoka, – a mű a Laterza kiadó gondozásában jelent meg –, a múlt század értelmiségének szerepfelfogásáról, fokozatosan növekvő szerepéről, a kor emberi, kulturális, társadalmi viszonyaira gyakorolt hatásáról értekezik egészen a második évezred kezdetéig. Az értelmiség szerepéről ír abban a korban, melyben ez a szó, az írástudók pontos és elkötelezett, talán egyszeri és megismételhetetlen funkcióját és felelősségét jelöli az olasz társadalomban. Minden, a gesztusok és a viselkedés, az ironikus, olykor humoros elemek, az indiszkréción és a néha szinte gyógyíthatatlannak tűnő önimádat mind, egymással versengve szerepet játszhatnak kisebb, vagy nagyobb mértékben az értelmiségi személyiség kialakulásában és tündöklésében. Ajello viszont, élvezetesen, könnyed stílusban és erős jellemrajzokkal ábrázolja azt a törekvényt vagy gyengeséget, melyek gyakorta ellenpontozzák a legkülönbözőbb, személyre jellemző módon, annak mindennapi életformájától függően megélt értelmiségi szereplésvágyat. Így tűnnek fel a kötet lapjain, anélkül, hogy közöttük

bármilyen rangsort kívánnánk felállítani, többek között Andreotti és Arbasino, Bassani és Bobbio, Brancati és Campanile, Mario Soldati és Umberto Eco, Renato Guttuso és Pietro Ingrao, Longanesi és Ortese, Domenica Rea és Scalfari, Togliatti és Troisi, Trombadori és Villaggio: nem egy elvont, mozdulatlan arcképcsarnok ez, inkább egyéniségekről készült, anekdotákkal színesített jellemrajzok olyan személyekről, akik immár a történelem részeivé váltak. Vagyis nélkülözhetetlen alapanyagként szolgálnak ahhoz, hogy meghatározni legyünk képesek az értelmiség társadalmi szerepét és funkcióját, melyet minden idők reakciós szemlélete szívesen aposztrofált úgy, mint bármilyen időjárásban elővehető, használható valamit, miközben az értelmiség szerves része az életünknek, országunk történelmének, jelenlétének, szerepének fontossága pedig nem vitatható.

Walter Mauro